

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: N. T. H. T., nar. XX, zast.: Mgr. Petr Václavek, advokát, Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nám Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

Řízení se zastavuje.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se v r a c í soudní poplatek ve výši 2000,- Kč, do 30 dnů od právní moci usnesení, z účtu Městského soudu v Praze, k rukám zástupce žalobce, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Žalobci se ukládá ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělit soudu číslo bankovního účtu pro vrácení soudního poplatku či požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

O d ů v o d n ě n í :

Soud dne 20.10.2011 obdržel žalobu žalobce (k poštovní přepravě podanou dne 19.10.2011) na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 8.11.2010 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí čj. CPPH-098701/CI-2010-60, jímž nevyhověl žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a platnost povolení neprodloužil. Žalobce proti rozhodnutí podal prostřednictvím zástupce odvolání, které řádně doplnil dne 30.11.2010. Podle § 93 odst. 1 správního řádu se na řízení u odvolacího orgánu užijí ust. HLAVY I- IV správního řádu, proto je odvolací orgán povinen dle § 71 správního řádu vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, dle § 71 odst. 3 správního řádu vydat rozhodnutí, pokud nelze rozhodnout bezodkladně, nejpozději do 30 dnů. V souladu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Podle § 6 odst. 1 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke sjednání nápravy ustanovení o ochraně proti nečinnosti.

Vzhledem k tomu, že žalovaný byl nečinný, podal žalobce dne 19.9.2011 návrh na opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, na což do současnosti, tj. po uplynutí více než 30 dnů, žalovaný ani nadřízený správní orgán nereagovali.

Protože žalovaný je nečinný a žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které stanoví procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu, tedy opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, žalobce žádá, aby soud žalovanému uložil rozhodnout v soudem určené lhůtě a zaplatit žalobci náklady řízení.

Spolu s žalobou žalobce soudu předložil rozhodnutí Policie ČR služby cizinecké policie ze dne 8.11.2010, č.j. CPPH-098701/CI-2010-60, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, první stranu žalobcova Doplnění odvolání proti tomuto rozhodnutí a Návrh na provedení opatření proti nečinnosti v řízení vedeném u odvolacího orgánu, jímž požadoval provedení opatření k nápravě.

Dne 11.11.2011 soud obdržel zpětvzetí podané žaloby datované dnem 9.11.2011, v němž žalobce uvedl, že dne 1.11.2011 mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2011, č.j. MV-12760-5/SO-2011, jímž rozhodnuto o odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žaloba se tak stala bezpředmětnou, proto ji žalobce bere zpět. Žádá o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s.ř.s., neboť ke zpětvzetí žaloby došlo proto, že žalovaný konečně vydal rozhodnutí, jehož vydání se žalobce podanou žalobou domáhal. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.10.2006, č.j. 55 Az 116/2005, v němž se uvádí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat je nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se započítává doba až 30 dnů, je –li třeba nařídit ústní jednání nebo místní šetření, někoho předvolat, nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou, nebo jde-li o zvláště složitý případ. Protože žalobce odvolání podané proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 8.11.2010 doplnil již dne 30.11.2010, je evidentní, že nejzazší lhůta pro vydání rozhodnutí odvolacího orgánu již dávno marně uplynula, z čehož je zřejmé, že žaloba byla podána oprávněně. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 4 As 8/2010-91, z něhož vyplývá oprávněnost požadavku na náhradu nákladů řízení v případě zpětvzetí žaloby z důvodu pozdějšího chování žalovaného. Odkázal i na Nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 187/06, v němž se uvádí, že *rozhodování o nákladech řízení je integrální součástí soudního řízení jako celku a proto na tuto část řízení dopadají postuláty spravedlivého procesu....* Dále žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10 A 239/2010-56, kde soud uvedl, že *dle názoru zdejšího soudu nelze po žalobci před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti důvodně požadovat, aby s podáním žaloby čekal do doby rozhodnutí o jeho žádosti o opatření proti nečinnosti i v případě, že na tuto žádost neobdrží žádnou odpověď.* Žalobce uvedl, že vynaložil náklady na právní zastoupení a žádá, aby mu byla přiznána náhrada, a to konkrétně za tyto úkony právní služby : převzetí věci a příprava zastoupení, písemné podání k soudu (žaloba), písemné podání k soudu (zpětvzetí žaloby), dále 3x náhrada režijního paušálu, a to po zvýšení o DPH, tj. celkem ve výši 8.640,- Kč. Dále žádá o vrácení soudního poplatku ve výši 2000,- Kč.

Soud vyzval žalovaného k vyjádření se k požadavku žalobce na náhradu nákladů řízení a k doložení rozhodných skutečností. Na tuto výzvu ani na její urgenci však žalovaný nereagoval.

S ohledem na zpětvzetí žaloby soud postupoval podle § 47 písm. a) s.ř.s. a řízení zastavil.

Pokud jde o náklady řízení, soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhoval podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

Pokud žalobce podanou žalobou *opodstatněně* brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobce proto svou žalobu vezme zpět, má žalobce právo na náhradu nákladů soudního řízení. Je však nezbytné zhodnotit každý případ ve své jedinečnosti, což umožňuje ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s., podle kterého, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Aplikací ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. soud může ve výjimečných případech rozhodnout, že žalobci nenáleží náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 3 věta druhá s.ř.s., ačkoliv byla žaloba důvodná z hlediska procesního, jestliže však byla zjevně nedůvodná z hlediska hmotněprávního. Soud v tomto aspektu musí též eventuálně posoudit, zda podání žaloby v daném případě plnilo účel předvídaný zákonem a zda nemělo spíše povahu zneužití práva. Úvaha soudu o tom, zda se jedná o výjimečný případ a zda tu jsou důvody zvláštního zřetele hodné, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Ans 4/2008-62 ze dne 25.6.2008).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s.ř.s. a případně i podle § 60 odst. 7 s.ř.s. musí soud výhradně pro tento účel posoudit, zda by žaloba (žaloba na ochranu proti nečinnosti) jinak byla důvodná, tedy zda byl správní orgán skutečně původně nečinný (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 Ans 5/2010-49 ze dne 18.2.2011).

Protože žalovaný nereagoval ani na opakovanou výzvu soudu k vyjádření se k požadavku žalobce na náhradu nákladů řízení a k doložení rozhodných skutečností, soud vycházel pouze z dokladů, které soudu předložil žalobce. Z těchto dokladů vyplývá, že proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 8.11.2010 žalobce podal odvolání, které doplnil podáním, jehož první strana, kterou žalobce soudu předložil, nese poznámku „odesláno dne 30.11.2010“. Skutečnost, že uvedené odvolání bylo doplněno dne 30.11.2010, potvrzuje i odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2011, čj. MV-12760-5/SO-2011, které žalobce soudu rovněž předložil, jímž odvolací orgán rozhodl o podaném odvolání. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by odvolací orgán v průběhu odvolacího řízení činil nějaké úkony, odůvodnění rozhodnutí naopak uvádí, že odvolací orgán nemohl bez újmy na dodržení všech procesních zásad odstranit zjištěné nedostatky, proto rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání. O podaném odvolání tedy odvolací orgán rozhodl teprve dne 31.10.2011, přičemž odůvodnění odvolacího rozhodnutí nesevřčí o tom, že by v rámci odvolacího řízení bylo řízení doplňováno či že by odvolací orgán činil ve věci jiné úkony.

Soud však především považuje za podstatné, že žalobce, jak v žalobě tvrdí a dokládá, podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu teprve dne 19.9.2011, přičemž správní žalobu na ochranu proti nečinnosti podal k poštovní přepravě již 19.10.2011. Odvolací orgán pak o odvolání následně rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 31.10.2011.

Žalobce ve zpětvzetí žaloby neuvádí, zda nadřízený správní orgán vydal Opatření proti nečinnosti, případně zda tak učinil ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu, v níž je nadřízený správní orgán povinen o žádosti o opatření proti nečinnosti rozhodnout

(srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Ans 5/2009-59 ze dne 10.2.2010, v němž se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem Krajského soudu v Plzni, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je bezvýsledně vyčerpána tehdy, pokud nadřízený správní orgán žádost usnesením zamítne - § 80 odst. 6 správního řádu – nebo pokud nadřízený správní orgán o žádosti účastníka řízení ve lhůtě pro vydání rozhodnutí - § 71 správního řádu - nerozhodne). Žalobce ve zpětvzetí žaloby poukazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 239/2010 ze dne 4.4.2011, v němž soud uvedl, že po žalobci nelze před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti důvodně požadovat, aby s podáním žaloby čekal do doby rozhodnutí o jeho žádosti o opatření proti nečinnosti i v případě, že na tuto svoji žádost neobdrží žádnou odpověď. K tomu však soud v nyní projednávané věci uvádí, že na druhé straně nikterak není na místě podávat správní žalobu na ochranu proti nečinnosti už v době, v níž, i pokud by rozhodnutí o opatření proti nečinnosti bylo nadřízeným orgánem vydáno, dosud žalobci nemuselo být doručeno. Žalobce v daném případě podal správní žalobu, aniž po rozumnou dobu vyčkal, zda o jeho návrhu podaném podle § 80 odst. 3 správního řádu bude rozhodnuto nadřízeným orgánem a zda se tímto způsobem, a to již v rámci samotného správního řízení, domůže vydání správního rozhodnutí ve věci samé. Skutečnost, že žalobce podal správní žalobu k soudu, aniž by dal správním orgánům prostor k vyřešení věci v rámci správního řízení, svědčí podle mínění soudu o tom, že podání žaloby neplnilo účel předvídaný zákonem. Podle soudu je tak na místě, aby náklady řízení, které žalobci s takovýmto podáním žaloby vznikly, nesl sám žalobce. Přehlédnout nelze ani to, že žalovaný, byť sice zřejmě nerozhodl o návrhu na přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, který byl podán dne 19.9.2011, vydal rozhodnutí ve věci samé, a to již dne 31.10.2011. Podání návrhu na přijetí opatření proti nečinnosti tak podle soudu splnilo svůj účel.

Soud z uvedených důvodů nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení, a to podle § 60 odst. 7 s.ř.s., neboť shledal důvod zvláštního zřetele hodný pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

O vrácení soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění od 1.9.2011, podle kterého soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Z žaloby na ochranu proti nečinnosti podané dne 20.10.2011 měl žalobce zaplatit soudní poplatek ve výši 2000,- Kč, zaplatil však 1000,- Kč a na výzvu soudu k doplacení 1000,- Kč, pak doplatil dalších 2000,- Kč; celkem tedy žalobce z podané žaloby zaplatil soudní poplatek ve výši 3000,- Kč. Soud proto žalobci vrátil částku 2000,- Kč, jak je uvedeno ve výroku usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. ledna 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu